

CĂLĂRIND BIVOLUL ALB¹

— “Riding the White Bull” —

*de Caitlin R. Kiernan*²

Traducerea: Laura Bocăncios

¹ Originally published in „*Argosy Magazine*”, January-February 2004, ed. James A. Owen, Lou Anders, publ. Coppervale International. În românește povestirea a fost publicată în *Antologiile GARDNER DOZOIS - The Year’s Best Science Fiction Vol. 4*, Nemira Aug. 2008.

² Legal Name: Kiernan, Caitlín R.

Caitlin R. Kiernan este autoarea romanelor *The Five of Cups*, *Silk Thrshold* și *Low Red Moon*. Proza scurtă i-a apărut în *Lethal Kisses*, *Love in Vein*, *White of the Moon*, *High Fantastic*, *Children of Cthulu*, *Argosy*, *Shadows Over Baker Street*, *Silver Birch*, *Blood Moon* și altele, fiind adunată în volumele *Tales of Pain and Wonder* și *From Weird and Distant Shores*. Printre cele mai recente apariții se numără culegerea de povestiri *Tales of Pain and Wonder* și romanul *Daughter of Hounds*.

În povestea răscolitoare care urmează, autoarea ne oferă o viziune unică a Primului Contact - care se dovedește a nu fi nicidecum așa cum este înfățișat în *Star Trek*.

– Iar ai băut, domnule Paine, a spus Sarah, și presupun că ar fi trebuit să întrerup orice aș fi făcut - mă holbam probabil iarăși la imaginile alea nenorocite, cele cu mizeria pe care o descoperiseră polițiștii în dimineața aceea, într-o mică dărăpănătură dezgustătoare de pe Columbus - sau poate îmi rodeam unghiile sau mă gândeam la sex.

Nu contează. Un lucru sau altul care dintr-o dată nu mai conta, fiindcă ea nu-mi puneă o întrebare. Arareori avea Sarah timp de întrebări. Pur și simplu nu mai era genul acela de fată. Vorbea cu o franchețe care nu se potrivea niciodată cu chipul ei de o frumusețe artificială, iar această distonanță, această înșelare absolută a așteptărilor, îi făcea întotdeauna pe oameni să stea și s-o asculte. Dacă mă uitam la fotografii - sincer, nu-mi amintesc -, probabil că le-am lăsat jos și m-am uitat la ea.

– Există și lucruri mai rele, am replicat, ceea ce, presupun, credeam că era un fel de scuză sau apărare sau ceva, dar ea ... s-a încruntat și a clătinat din cap.

– Nu pentru tine, a șoptit, vorbind cu un glas atât de scăzut, încât aproape că nu puteam să-i disting vorbele peste bâzâitul slab al servosistemelor metabolice și tumultul traficului de jos, din stradă.

Sarah a clipit și a întors privirea, uitându-se pe fereastra camerei mele de hotel la cerul cenușiu închis, lăsat deasupra Hudsonului. Ninsoarea se oprise în sfârșit și norii aveau o intensitate amenințătoare, sacadată. Iisuse, îmi amintesc nenorociții de nori, pot chiar să le atribui emoții umane, dar nu-mi pot aduce aminte ce făceam când Sarah mi-a spus că mă îmbătasem din nou. Fărâmele pe care le păstrăm, fărâmele pe care le aruncăm. Dă-ți seama!

– AGENȚIA nu are nevoie de bețivi pe lista de angajați, domnule Paine. Străzile New Yorkului sunt pline de bețivani și de narcomani. Sunt mai ieftini decât rahatul de șobolan. AGENȚIA are nevoie de oameni cu mintea limpede.

Sarah enunța în așa fel cuvintele, încât știam că erau cu majuscule. Și întotdeauna se referea la AGENȚIE cu majuscule. Întotdeauna. Probabil era o eroare la unul dintre programele ei de limbaj sau, pe de altă parte, poate că pur și simplu mă făcea să fiu paranoic. Sarah, băutura, blestemata de AGENȚIE și, dacă veni vorba, februarie în Manhattan. În acel moment, cred că mi-aș fi dat vreo două degete de la mână și unul de la picior să fiu în următorul avion înapoi către Los Angeles.

– Te-am angajat doar pentru că Fennimore a spus că te-ai lăsat de băut. Ți-am verificat dosarele la Departamentul...

– De ce ai venit, Sarah? Ce vrei? Am de lucru, și am întins un deget către biroul răvășit de pe partea cealaltă a patului meu nefăcut. Am de lucru pentru tine și pentru AGENȚIE.

– O muncă pe care nu o poți face beat.

– Da, așa că de ce nu-mi concediezi fundul inutil de bețiv și nu mă pui în următorul avion către Los Angeles. După dimineața asta, sincer, nu mi-ar păsa câtuși de puțin.

– Ai înțeles, când ai acceptat slujba asta, domnule Praine, că s-ar putea să existe circumstanțe excepționale.

Continua să se uite pe fereastră, către râul mocirlos, plin de gheață, și către Jersey, cu o expresie aproape de expectativă pe chip, în timp ce lumina mohorâtă a iernii se reflecta, tristă și irizată, pe pielea ei dermatată digitală.

– Am fost cât se poate de explicit în această privință.

– Bineînțeles că ați fost, am mormăit, pe jumătate pentru mine, și chiar mai puțin de jumătate pentru cyborgul care încă se ostenea să-și spună Sarah, iar apoi am ocolit piciorul patului și m-am așezat pe un taburet pivotant de aluminiu, în fața biroului.

Am vânzolit ostentativ hârtiile, sperând că va înțelege aluzia și va pleca. Aveam nevoie de ceva de băut și de timp să stau singur, timp în care să mă gândesc ce naiba voi face în continuare. După lucrurile pe care le văzusem și le auzisem, după cele din pozele pe care le făcusem, lucruri pe care n-au

vrut să mă lase să le fotografiez, începeam să înțeleg de ce Agenția hotărâse să nu dea alarma de data asta, de ce lăsau în întuneric Centrul de Diagnostic, BioCon-ul și OMS-ul. De ce, în schimb, au chemat un epurator.

– Va ninge iarăși la noapte, a spus Sarah, fără să-și întoarcă privirea de la fereastră.

– Dacă poți numi zăpadă rahatul ăla de afară, i-am răspuns nervos. Nici măcar nu e albă. Miroase ca... la naiba, nici măcar nu știu a ce miroase, dar nu a zăpadă.

– Va trebui să înveți să te detașezi de trecut, domnule Paine. Nu-ți face bine aici. Nu-ți face bine deloc.

– Asta e politica Agenției? am întrebat, și Sarah s-a încruntat.

– Nu, nu asta am vrut să spun.

Atunci Sarah a scos un oftat și m-am întrebat dacă era vorba doar de obișnuință sau dacă încă avea nevoie să respire, încă avea nevoie de oxigen, ca să pună în mișcare alchimia pestriță a biomecanismelor sale. M-am întrebat, de asemenea, dacă mai făcea sex și, dacă făcea, cu ce anume. Sarah și cu mine am tras câteva partide, cu multă vreme în urmă, pe când era încă sută la sută carne și sânge, apă și oase și cartilagii. De mult, când încă lucra pe cont propriu, înainte ca Agenția să-i facă un contract și să o trimită pe marea grămadă de bălegar înghețată a Manhattanului. Pe atunci, dacă m-ar fi întrebat cineva, as fi spus că era viața ei, decizia ei, și că o fată ca Sarah n-avea nicidecum nevoie de unul ca mine să-i stea în cale.

– Încercam să spun - aici, acum - trebuie să trăim în prezent. Este tot ce avem...

– Las-o baltă, i-am răspuns, ridicându-mi privirea prea repede de la nenorocitele de imagini țipătoare care pâlpâiau pe monitorul vechiului meu laptop Sony-Akamatsu. Totuși, mersi că te-ai deranjat.

– Pentru puțin, a șoptit Sarah. Cu asta mă ocup.

În sfârșit, se întoarce de la fereastră, de la gheața de pe plexiglass și de la cerul larg și fărâmițat.

– Dacă am nevoie de ceva, te sun pe tine sau pe Templeton, am spus, iar Sarah s-a prefăcut că zâmbește, a clătinat din cap și a străbătut micuța încăpere, către ușă.

A deschis-o, dar s-a oprit acolo, cu un picior pe prag, nici înăuntru, nici afară, cu vântul aspru și rece și lumina fluorescentă din hol prelingându-se în jurul ei, înfășurând-o ca într-o aureolă ponosită.

– Încearcă să nu bei. Te rog, domnule Paine. De data aceasta... va fi o misiune dificilă.

Și ochii ei căprui-verzui sclipiră ușor, acele uimitoare sfere de opt mili perechea, filamente de fibră optică și acrilic rezistent la zgârieturi, cu lentile colorate de mercur cu suspensie de platină și cele mai bune circuite, pentru care opticienii germani au găsit soluția cum să le înghesuie într-o orbită de 6,5 cc.

Mi-am imaginat atunci, sau poate mai târziu - acesta e încă un lucru pe care nu mi-l amintesc -, că licărul din ochii ei reprezenta un mesaj pe care Sarah era prea speriată ca să-l spună cu voce tare, sau un lucru pe care inhibitorii comportamentali ai Agenției nu i-ar permite să-l rostească, ceva din psihicul ei care fusese clasificat Cod Negru, acces restricționat.

– Te rog, a repetat.

– Desigur, de dragul vremurilor trecute, am răspuns.

– Fă tot ce poți, domnule Paine - și a plecat, închizând ușa cu grijă în spatele ei, lăsându-mă singur în camera mea mohorâtă și în și mai mohorâta lumină a după-amiezii ce se prelingea înăuntru prin fereastra cu un singur ochi pătat de funingine. I-am ascultat pașii pe pardoseala de gresie, pierzându-se, pe măsură ce se apropia de ascensorul aflat la un capăt al holului și, când am fost sigur că nu se întoarce, am întins mâna după sticla pe jumătate goală de whisky și am vârat-o în umbrele de sub marginea patului.

Pe atunci, încă visam luna Europa în fiecare nenorocită de noapte. După ani și ani, când în sfârșit Agenția m-a scos la pensie și am redevenit pur și simplu Dietrich Paine, pensionar civil, un „fost” care lânzezea zi de zi de zi în Cartierul de Est al Los Angelesului, în Districtul de Nord al Houstonului sau în San Diego - mă mutam mult de colo-colo, pentru un bețivan -, doftorul prietenului unui prieten mi-a făcut lipitura cu un fel de tehnician care făcea reglaje pe creier, la negru. Acesta mi-a vârat un cip minuscul de argint în baza craniului, chiar lângă metencefal și coșmarurile au încetat pur și simplu. Gata cu zborurile nocturne, cu transpirațiile reci, gata cu țipatul până ce vecinii chemau poliția.

Dar în iarna aceea din Manhattan, mă despărțea încă un lung, foarte lung deceniu de acel tehnician și de cipul lui magic de argint și, ori de câte ori insomnia mă trăda și moțăiam zece, cincisprezece sau douăzeci de minute, cădeam din nou, prăbușindu-mă în liniște prin bezna de dincolo de Ganymede, căzând pe Marele Punct Roșu, eternul uragan purpuriu, iadul meu perfect, un vortex de nori pătați cu fosfor. Rugându-mă de fiecare dată oricărui zei jupiterieni care ar fi putut să-mi urmărească prăbușirea, ca de data aceasta să nu mă apropii de luni și ca ochiul anticiclonei să mă înghită, în sfârșit, să mă târască jos, mistuindu-mă, azvârlindu-mă în acel imens abis de gaz, fulgere și presiune infinită.

Dar n-am reușit niciodată. Nici măcar o singură dată, fir-ar să fie!

– Crezi în păcat? mă întreba Sarah, pe când era doar Sarah, înainte de implanturi și îmbunătățiri, iar eu stăteam culcat în brațele ei, gândindu-mă că eram mulțumit, priveam tavanul apartamentului nostru și râdeam de ea.

– Vorbesc serios, Deet.

– Tu întotdeauna vorbești serios. Ai făcut din seriozitate știință exactă.

– Am impresia că încerci să eviți întrebarea.

– Mda, ei bine, e o întrebare destul de stupidă.

– Răspunde, oricum. Crezi în păcat?

N-am cum să știu cât de repede înaintez, când mă prăbușesc spre uraganul înfometat, dornic să mă întâmpine și, pe urmă, luna Europa mă înhață. Poate data viitoare, mă gândesc. Data viitoare.

– E doar o întrebare, spunea Sarah. Nu mai încerca să faci din ea mai mult de-atât.

– Majoritatea ne alegem cu ceea ce ni se dă, mai devreme sau mai târziu.

– Nu e același lucru. Nu asta te-am întrebat.

Iar telefonul suna sau îmi furișam mâna între picioarele ei nerase sau unul dintre semnalizatoare se stingea și momentul trecea, eliberându-mă de privirea ei cercetătoare.

Nu s-a întâmplat niciodată exact așa, desigur, dar cine să țină socoteala?

În visele mele, luna Europa devine din ce în ce mai mare, înmugurind din întuneric întocmai cum făcea în nenorocitele de sisteme virtuale de orientare, prin care trebuia să treacă orice epurator, dacă voia să obțină un permis. Crâmpie de imagini video dintr-o examinare sau alta, împrumutate pentru propria-mi aducere aminte. Nesfârșite straturi fragmentate de gheață de culoarea ruginii și a gresiei, ridicându-se atât de repede, atât de repede, iar eu sunt doar un grăunte de carne în costum alb de protecție, gonind către nord și către est, străbătând cerurile de abanos, peste Mael Duin, peste Echinon Linea, Cilix, dincolo de capătul sud-estic al lui Rhadanianthys Linea. Sunt doar o stea căzătoare, alergând deasupra aceluia înfricoșător peisaj inflammat și nu-mi pot aminti cum să-mi închid ochii.

– Omule, la naiba, am fost chiar acolo când au deschis chestia aia, spune Ronnie, și mai trage un fum din țigară.

Mâna îi tremură și scrumul cade pe masa de formica.

– Am cerut să merg în Turcia, nu-i așa, să mă ocup de blestematul de război, dar în schimb m-am ales cu misiunea IcePIC. Așteptam în sala de presă, ca toți ceilalți, urmărind știrile de la unitatea de carantină, când s-au pornit sirenele.

– Agenția neagă că ai fost prezentă, îi răspund cât pot de calm, iar ea afișează acel zâmbet nervos, fragil, pe care l-a avut întotdeauna, râde, cu râsul ei sec, lipsit de umor, iar din nări i se prelinge un fum cenușiu.

– Știu, Deet, ce dracu'! Ticăloșii rescriu incontinuu istoria, așa că întotdeauna iese cum vor ei, dar eu am fost acolo, omule, am văzut, înainte să închidă camerele de filmat. Am văzut tot rahatul care „nu s-a întâmplat niciodată” - și face în aer semnul ghilimelelor, cu degetele arătătoare.

Asta a fost ultima oară când am vorbit cu Ronnie, ultima oară când am vizitat-o la Spitalul de Psihiatrie La Casa, cu două sau trei săptămâni înainte să se spânzure cu un cablu electric. M-am dus la înmormântare, firește. Agenția a trimis câțiva spioni în haine negre, cu condoleanțe atent formulate pentru familia ei, iar eu am șters-o înainte să se termine pomenirea și acolo, la câțiva kilometri după intersecția dintre Tectamus Linea și Harmonia Linea, văd cunoscuta revărsare de puncte negre risipite alandala pe câmpurile transversale.

– Vulcanism glaciari, îmi șoptește Sarah în cască, și știu foarte bine că nu e acolo, că n-a fost nicăieri în apropierea mea de ani și ani de zile, sunt singur și doar îi visez glasul, pentru a sparge povara asurzitoare a liniștii.

Număr celulele de convecție ca mărgelile dintr-un rozariu, de parcă aș fi fost vreodată catolic, ca unul care la un moment dat s-ar fi putut să creadă în existența păcatului. Mă aflu încă mult prea sus ca să văd vreun semn al capsulei spațiale, așa că nu știu care gaură este Gaura, Punctul de Inserție 207IA, rana deschisă pe care Emmanuel Weatherby-Jones o numea când „poarta molimei”, când „gura lui Sakpata”, în cartea sa despre incidentul de la Houston și

implicațiile sale pentru astrobiologia teoretică și aplicată. A trebuit să caut asta în cărți, căci nu a explicat niciodată cine sau ce era Sakpata. Am găsit explicația într-o carte veche despre woodoo și religiile afro-caraibiene. Sakpata este un zeu al molimei.

Mă aflu prea sus ca să ghicesc care gaură este gura lui Sakpata și nici nu încerc. Nu vreau să știu.

Un alt fel de zeu mă așteaptă răbdător la orizont.

– Au început să țipe, spune Ronnie. Doamne, n-am să uit niciodată sunetul acela, indiferent câte pastile îmi dau dobitocii ăștia. Stăteam cu toții acolo, prea stupefiați ca să ne mișcăm, și tipul ăla slăbănog de la CNN...

– Data trecută ziceai că era de la *Newsweek*, o întrerup, iar ea își scutură capul și mai trage un fum, tușește și își freacă ochii înroșiți.

– Ce naiba, crezi că are vreo importanță?

– Nu, îi răspund, iar ea se holbează la mine o vreme, fără să mai scoată vreun cuvânt.

– Când ai dormit ca lumea ultima dată? mă întreabă, în cele din urmă, iar eu aș putea să râd sau aș putea să ridic din umeri, și, da, spune ea, așa credeam și eu.

Începe să trăncănească întruna despre hidrobot, apoi despre turnurile negre de fum, despre supapele termale, chemo-sinteză, acele prime fragmente grăunțoase de imagini video, dar eu nu ascult. Sunt prea ocupat să trec iute ca săgeata pe deasupra câmpurilor bombate ale lunii Europa și a vastelor întinderi de materie haotică îndesată, zdruncinată; o lume înghețată prinsă în umbra Marelui Tătuc Jupiter, înghețată de ani fără număr, dar al naibii de departe de a fi moartă, și mă trezesc țipând, plângând sau, dacă am noroc, prea speriat să scot vreun sunet măcar.

– Sunt gata acum, domnule Paine, a spus polițistul, bătrânul agent stradal din Departamentul de Poliție al New

Yorkului, și mă întrebam ce naiba făcea aici, de ce Agenția își asuma asemenea riscuri.

Probabil bietul nenorocit care găsisese germenetele, mi-am închipuit. Templeton îmi spusese că cineva din clădire s-a plâns de miros și i-a bâzâit într-una pe polițiști, așa că acesta era, după toate probabilitățile, tipul care a răspuns apelului telefonic. Probabil avea un partener pe undeva, prin preajmă. I-am făcut semn cu capul, iar el a aruncat, la rândul lui, o privire nervoasă peste umăr, la ușa deschisă ce dădea în apartament, cu draperia izolatoare poliuretanică transparentă, cu fermoarul său negru, vertical, tras chiar prin mijloc, cu toate furtunurile de aer încolăcite înăuntru și în afară, păstrând presiunea interioară mai scăzută decât cea exterioară. Mă îndoiam că va mai respira când echipele de curățenie își vor termina treaba.

– Vezi foarte des genul ăsta de rahat? m-a întrebat, și nu era nevoie să fii un nemernic deosebit de sensibil ca să-i auzi teama din glas, teama și tulburarea și ce-o mai fi ceea ce urmează după panică.

N-am răspuns. Eram prea ocupat să verific bateriile uneia dintre camerele mele video și, în plus, aveam obișnuitele ordine de la Templeton să-mi țin gura când erau civili prin preajmă. Știind că tipul era deja ca și mort, că-și semnase condamnarea la moarte prin simplul fapt că și-a făcut apariția la serviciu în dimineața aceea, nu eram deosebit de dornic să stau la discuții.

– Ei bine, pe mine nu mă deranjează să-ți spun, n-am mai văzut un rahat cum e chestia aia dinăuntru, a spus el și a tușit. Vreau să zic, în oraș vezi niște chestii absolut oribile, și am făcut patru ani de armată - un iad, am fost în blestematul de Damasc după bombă, dar, Iisuse Atotputernice...

– Ai fost în Damasc? am întrebat, fără să-mi ridic privirea de la aparatele mele, prea ocupat să verific încă o dată setările de la genetigraful portabil prins de cureaua mea, pentru a face contactul vizual.

– O, da, am fost acolo. A trebuit să contribui la curățenie după ce s-au stins focurile.

– Atunci avem ceva în comun, i-am spus, pornindu-mi camera video, și ecranul LED gri mi-a arătat cinci zerouri.

Eram conectat la laboratorul portabil din josul străzii, o autodubă Chevrolet cu numere de Maryland, cu o minge galbenă de ping-pong prinsă de antenă. Știam că Sarah trebuie să fie în mașină, așteptându-mi conexiunea, am cuplat, pornind amplificatoarele, auzind tot ce auzeam, văzând tot ce vedeam prin ochii ei perfect calibrați.

– Ai fost în Siria? m-a întrebat polițistul, bucuros să aibă altceva de discutat decât ce văzusem în apartament.

– Nu, eu fac curat după alții.

– O, a spus, pe un ton dezamăgit. Înțeleg.

– Totuși, am avut un prieten bun în război. Dar eu staționat în Cipru și apoi în Munții Taurus.

– Vorbești vreodată cu el? Despre război, vreau să spun.

– Nu. Nu s-a mai întors, am răspuns, ridicându-mi, în sfârșit, privirea și i-am făcut cu ochiul polițistului, după care am trecut repede pe lângă el, către tehniciană care mă aștepta la ușă.

O vedeam transpirând sub gluga de protecție, deși pe culoar era îngrozitor de frig. Epuratorii nu primesc costume de protecție. Bruiază contactul, așa că după aceea stăm câteva ore la decontaminare, antibiotice, antitoxice, purgative și speram că nu ne înroșim undeva pe parcurs.

– E rău, nu-i așa? a întrebat polițistul. Vreau să spun, e ceva cu adevărat rău.

Eu nu m-am întors, am ridicat doar din umeri, în timp ce tehniciana desfăcea fermoarul draperiei de plastic.

– Așa ți s-a părut? l-am întrebat.

Simțeam năvala blândă a aerului pătrunzând în apartament, pe măsură ce fermoarul se desfăcea în fața mea.

– Dumnezeuule, omule, nu vreau decât un blestemat de răspuns direct. Cred că merit și eu atâta lucru. Ce zici?

De vreme ce, sincer, nu puteam să spun nici așa, nici așa, de vreme ce nici măcar nu îmi păsa, l-am ignorat și am pășit dincolo de draperie, în această ultimă întruchipare a iadului.

Mai există și acum un exponat la Muzeul American de Istorie Naturală, la etajul al patrulea, cu vechea Sală a Originilor Vertebratelor și toate oasele de dinozauri. Agenția n-a închis-o după primele erupții, germenii glorioși care au devastat un întreg cvartal în Philadelphia și un parc de rulote undeva în West Virginia, dar nu este atât de populară cum s-ar putea crede. O nișă întunecoasă, prăfoasă, în care sunt îngămădite modele la scară și diorame, monitoare video care rulează clipuri de pe hidrobotul IcePIC, nesfârșite meandre în alb și negru ale unor funduri de ocean gri, la mai mult de jumătate de miliard de kilometri de pământ. Când s-a deschis expoziția, au existat câteva specimene împrumutate de la NASA, însă acelea au fost retrase de mult. Nu le-am văzut niciodată cu ochii mei, dar o cunoștință care lucra la muzeu, un geolog, m-a asigurat că au fost. O bucată neagră-albăstruie de piatră vulcanică, închisă meșteșugit într-o piramidă de material termoplastic și două canistre cu specimene ținute în formol, una în care se afla un organism roz, ca un vierme, de numai câțiva centimetri lungime, și cealaltă conservând unul dintre cei mai urâți limacși, botezați de cercetătorii misiunii „peștișori stea”.

„Lipitori stea” ar fi fost mai potrivit.

Mărți după-masă, a doua zi după descinderea la scena de pe Columbus, mahmur și sperând să evit o nouă vizită din partea lui Sarah, am luat linia B de la hotel la muzeu și am petrecut vreo două ore stând pe o bancă în acea nișă uitată, privind videoclipurile care rulau, iar și iar, doar pentru mine. Trei monitoare funcționau simultan - un documentar NASA despre explorarea Europei, începând cu Pioneer 10, în 1973, o survolare a emisferei nordice a lunii, înregistrată curând după ce stația orbitală IcePIC și-a desfășurat probele și un fragment de film realizat sub gheață. Pe acesta venisem să-l

văd. Am stat acolo, mestecând aspirină și urmărind cum ochii ficși ai hidrobotului priveau printre valuri de nămol și plancton, în interminabila întunecime a oceanului extraterestru, fără ca privirea hotărâtă a robotului să pară că poate să pătrundă la mai mult de câțiva metri în beznă. În apropiere de capătul deschiderii se zărea una dintre supapele termale, mărginite de furnale înalte de sulf care scuiپau metan supraîncălzit și apă saturată de hidrogen în oceanul glacial al lunii Europa. Pe alocuri, marginile hornurilor erau complet ascunse de un covor contorsionat și unduitor de creaturi. Ceva asemănător unui tipar alunecă pe neașteptate prin fața obiectivului. Câteva secunde mai târziu, fundul mării fu înlocuit de o listă de nume și urmată de sigla NASA, înainte ca videoclipul să reîncepă.

Am încercat să-mi imaginez cât de nemaipomenite trebuie să fi părut aceste șase minute de filmare cândva, cum au stat oamenii la rând doar să vadă clipul, înainte ca lucrurile să o ia razna și ca nimeni să nu mai vrea să vorbească despre IcePIC și nenorocirii de peștișori spațiali. Înainte ca guvernul să șteargă din buget toate programele de exobiologie ale NASA, să taie toate viitoarele misiuni către luna Europa și să anuleze planurile de explorare Titan. Cu mult înainte ca ET să devină un cuvânt de ocară. Dar, oricât de greu am încercat, nu puteam să mă gândesc decât la chestia aia de pe pat, la scârboșenia care creștea pe pereții apartamentului și picura din blestematul de tavan.

Deasupra monitorului, se afla un citat lung din H.G. Wells, tipărit cu cerneală roșie și neagră pe o plăcuță luminoasă de lexan. L-am citit de mai multe ori, dorindu-mi să fi avut o țigară.

„Privim înapoi prin nenumărate milioane de ani și vedem imensa voință de a trăi ieșind la suprafață din nămolul intercotidal, luptându-se să răzbată, de la o formă la alta, de la o forță la alta, târându-se în patru labe și apoi pășind cu încredere pe pământ, luptându-se, generație după generație,

să stăpânească aerul, furișându-se în bezna adâncurilor; o vedem cum întoarce, cu sete și furie împotriva sa și apoi se remodelează, o privim cum se apropie și se aseamănă tot mai mult cu noi, dezvoltându-se, rafinându-se, urmărindu-și scopul extraordinar, neabătut, până când, în cele din urmă, ajunge la noi și existența sa pulsează prin creierul și prin arterele noastre.”¹

Nu mi-a plăcut niciodată prea mult ironia. De obicei, îmi lasă o senzație neplăcută, un gol în stomac. Mă întrebam de ce nu luase nimeni jos placa. Pe când am ajuns înapoi în camera mea, era aproape întuneric, chiar dacă mi-am făcut de cap și am luat un taxi. După acel clip, gândul de a fi blocat într-un metrou aglomerat și puturos, gonind prin măruntaiele orașului, prin acele tuneluri unde soarele nu ajungea niciodată, mă făcea, pe bună dreptate, să mă simt cuprins de anxietate și, ce naiba, Agenția deconta nota de plată. Toate acele aspirine îmi lăsaseră o durere și o acreală în stomac și n-au rezolvat mai nimic cu mahnirea, dar sub pat mă aștepta o sticlă de jumate, nedesfăcută.

Eram aproape adormit când a sunat Sarah.

Iată un citat mai bun. L-am purtat cu mine, în ultimii câțiva ani, în cap și pe o bucată de hârtie. A apărut într-o zi în emailul meu, trimis de un anonim sau altul de pe o adresă care s-a dovedit a fi fictivă. Epuratorii primesc o grămadă de emailuri anonime, obrăznicii, bârfe, rahaturi, vorbe de clacă, mici curse dibace întinse de Agenție, mărturisiri, coșmaruri, înjurături, câte și mai câte și, după o vreme, nici măcar nu te mai sinchisești să te întrebi cine a trimis cutare tâmpenie. Dar acesta m-a ținut treaz nopți în șir.

¹ H.G. Wells (1866-1946), *The Discovery of the Future* (*Descoperirea viitorului*), conferință susținută la Royal Institution, în 1902. (n. tr.)

„Dar ce-ar învăța un pește din adâncuri, chiar dacă o placă de oțel dintr-un vas naufragiat de deasupra lui ar cădea și l-ar lovi peste nas?

Scufundarea noastră într-o mare de convenționalism de o densitate aproape impenetrabilă.

Uneori sunt un sălbatic care a găsit ceva pe plaja insulei sale. Uneori sunt un pește din adâncuri și am un nas mare, care mă doare.

Cel mai mare dintre mistere:

De ce ei nu vin niciodată aici sau nu trimit semnale aici, în mod deschis?

Bineînțeles că misterul acela nu înseamnă nimic dacă nu luăm atât de în serios noțiunea că trebuie să fim interesați. Probabil că din motive morale se țin deoparte, dar, chiar și așa, printre ei trebuie să fie și unii degradați.”

Această ultimă părțică își înfige întotdeauna dinții (sau ghearele sau ce naiba or fi) în mine și mă ține strâns., *Carta blestemăților*. Apărută pentru prima dată în 1919, cu un secol și jumătate înainte de IcePIC, și acum îmi dau seama că n-ar trebui să fiu defel mai puțin tulburat de preștiință decât sunt de ironie. Dar, în fine. Uneori, sunt un sălbatic. Uneori sunt un pește de apă adâncă. Iar viața mea a devenit suma unor nenumărate degradări.

– Nu mergi singur acolo, a vorbit Sarah, afirmând, nu întrebând, căci, așa cum observasem deja, a încetat să fie genul de fata care pune întrebări, de când a semnat contractul cu Agenția pentru viață, plus orice altceva mai puteau mulge de la cadavrul ei biomecanizat.

Nu am răspuns imediat, ci am zăcut acolo un minut sau trei, frecându-mă la ochi, așteptând să mă apuce din nou durerea de cap, ascultând pârâitul slab, insistent ce venea dinspre telefon. Cablurile Manhattanului erau varză în acel februarie, erau așa de ani de zile, de când niște portoricani din Brooklyn detonaseră o grenadă micro-EMP pentru a sărbători ziua de 4 Iulie. Mă întrebam de ce Sarah nu mă

sunase pe linia digitală, în timp ce mă uitam de jur-împrejur, după sticla de whisky. Până la urmă s-a dovedit că stăteam culcat pe sticla goală și m-am rostogolit, dorindu-mi să nu mă fi născut. Țineam telefonul între umărul stâng și obraz și mă holbam la întunericul de dincolo de fereastra camerei mele de hotel.

– Știi măcar cât e ceasul? am întrebat-o.

– Templeton zicea că vorbeai despre o ieșire pe Roosevelt. Zicea că s-ar putea să fii deja plecat.

– Nu i-am pomenit nici o iotă despre Roosevelt lui Templeton, am răspuns, ceea ce era adevărat, nu-i pomenisem, dar, de asemenea, era complet lipsit de importanță.

John Templeton avea avantajul de a fi cu câteva mișcări în fața angajaților săi, mai cu seamă când acei angajați erau epuratori de duzină, care trăgeau la măsea. Am azvârlit sticla goală către un gândac de bucătărie de pe peretele de vizavi. Nu s-a spart, dar a strivit gândacul și a lăsat o urmă mulțumitoare pe perete.

– Cunoști protocolul Agenției privind relația cu teroriștii.

– S-au dus și ți-au vârat ceva în cap, ca să nu mai trebuiască să dormi, asta e?

– Nu poți merge singur pe insulă, a continuat ea. Trimit acolo vreo doi oameni în civil. Vor fi la tine la hotel până cel târziu la șase dimineața.

– Îhî, iar eu o să dorm la șase dimineața, am mormăit, mai interesat să urmăresc gândacii care apăruseră să mănânce din rămășițele celui pe care-l strivisem decât s-o contrazic.

– Nu putem risca să te pierdem, domnule Paine. E prea târziu să chemăm pe altcineva, dacă se întâmplă ceva. Știi asta la fel de bine ca mine.

– Chiar știi?

– Ești bețiv, nu idiot.

– Uite ce e, Sarah, dacă încep să mă fâțâi pe-acolo cu două gorile de sub aripa lui Temp, o să am noroc dacă găsesc un nenorocit de mutant, darămite să-l fac să vorbească cu mine

– Sunt animale cu toții, a spus Sarah, referindu-se la mutanți, la păpușile vii și la retardații genetic, care puseseră stăpânire pe Insula Roosevelt cu mai bine de zece ani în urmă.

În glasul ei era mai mult decât o urmă de aversiune.

– Mi-e silă numai să mă gândesc la ei.

– Ai stat vreodată să te gândești că probabil simt același lucru față de tine?

– Nu, a răspuns cu răceală și fermitate, sută la sută a naibii de sigură pe sine. Nu m-am gândit niciodată.

– Dacă tâmpiții ăia îmi bat la ușă la șase dimineața, jur pe Dumnezeu, Sarah, o să-i împușc.

– Am să le spun să te aștepte în hol.

– E al dracului de frumos din partea ta.

A urmat un nou moment de tăcere, încărcat de energie statică, iar eu am strâns din ochi. Durerea de cap revenise și mai adusesese cu ea și câțiva prieteni cu care să chefuliască. Gândurile începeau să mi se învâlmășească și m-am întrebat dacă voi vomita înainte sau după ce Sarah mă va lăsa în sfârșit să închid telefonul. M-am întrebat dacă cyborgii vomau, m-am întrebat ce anume au văzut toți agenții din dubița Chevrolet neagră pe consolele și ecranele lor când am apărut eu și am atins un colț al patului, în apartamentul de pe Bulevardul Columbus.

– Am să închid acum, Sarah. Mă culc înapoi.

– N-ai băut.

– Sunt treaz ca lumina zilei, am șoptit și am aruncat o privire înapoi, către fereastră, încercând să nu mă gândesc chiar la nimic, în afară de vomitat.

Deasupra râului, cerul era străbătut de lumini strălucitoare, roșii, verzi și albe, învârtindu-se în direcția acelor de ceasornic; unul dintre elicopterele militare mari, un vechi

Phoenix 6-98 sau unul dintre mai noile elicoptere japoneze care-și făcea rondul în jurul putredului New York.

- Nu știi să minți nici acum.
- Va trebui să mă străduiesc mai tare.
- Să n-o dai în bară de data asta, domnule Paine. Ești o achiziție de valoare. Ai grijă să rămâi așa.
- Mă culc înapoi, am repetat, ignorând amenințarea nu prea subtilă ce se citea printre vorbele ei; nu era nimic nou. Și am vorbit serios când am zis că-i împușc pe netrebnicii ăia. Să nu crezi că am glumit. Dacă bate cineva la ușa asta înainte de opt fix. Și cu asta am încheiat.
- O să aștepte în hol până când ești gata.
- Noapte bună, Sarah!
- Noapte bună, domnule Paine, a răspuns și, o secundă-două mai târziu, în ureche nu-mi mai țiuia decât tonul hârșăit al telefonului.

Luminile de dincolo de fereastră dispăruseră, elicopterul fiind probabil deja în Harlem. Aproape că am reușit să ajung până la toaletă înainte de a mi se face rău.

Dacă n-aș avea întruna sentimentul că în spatele meu se afla cineva, că mi se uită cineva peste umăr în timp ce scriu aceste rânduri, aș spune mai multe despre vise. Visele sunt mereu prezente, trăgându-mă de mânecă, insistente, egoiste, vrând să fie revărsate în lumea largă, largă, unde tot natul să se poată holba îndelung la ele. Nu se mai mulțumesc cu spațiul din interiorul craniului meu. Țeasta mea este o închisoare pentru vise, o temniță îngrădită și infinită, unde săgețile de pe dreapta numerică au vârfurile îndreptate una către cealaltă, convergente, dar fără să se întâlnească niciodată, în vecii vecilor și, astfel, fiind, în același timp, infinite. Dar eu nu am mereu acel sentiment și mai e și problema chestiei din apartament.

Chestia de pe pat.

Chestia pentru care murise polițistul care fusese în Damasc, după explozia bombei israeliene de patruzeci de megatone.

Cel de-al treisprezecelea contact al meu. Cel care ar fi putut fi ultimul, dacă aș fi avut tăria să mă opresc. Dacă Agenția n-ar fi avut nevoie cu atâta disperare de ucigași plătiți.

După ce am terminat cu închizătoarea ermetică improvizată de la ușă, unul dintre medicii de teren ai lui Templeton, îmbrăcat confortabil și pus la adăpost într-un costum albastru de protecție, m-a condus prin apartamentul intens luminat. Mi-am ținut o mână căuș peste nas și peste gură, dar norii groși de dezinfectant galben cu neon mi se prelingeau cu ușurință printre degete, sufocându-mă. Ochii mă ardeau și îmi lăcrimau, astfel că îmi era și mai greu să văd. Am avut întotdeauna impresia că rahatul ăla miroase dulceag, dar se pare că pentru fiecare miroase altfel. Sarah obișnuia să spună că îi amintea de cauciucuri arse. Am cunoscut cândva un tip care spunea că miroase a garoafe.

– E în dormitor, a spus medicul, cu glasul egal și metalic prin audioportul costumului. Nu pare să se fi împrăștiat în vruna dintre celelalte camere. Cum a fost drumul de la Los Angeles, domnule?

Nu i-am răspuns, fiind prea cuprins de vârtejul adrenalinei pentru flecăreli și glume, iar lui nu părea să-i pese cu adevărat, tăcerea mea fiind doar parte din rutină. Am respirat scurt de câteva ori și l-am urmat pe medic prin ceața gălbuie care devenea din ce în ce mai deasă, pe măsură ce ne apropiam de nivelul zero. Dezinfectantul fusese inițial fabricat de Dow pentru curățarea bioterorismului casnic, dar băieții și fetele istețe ale Agenției adăugaseră un strop aici, o picătură acolo și întotdeauna a părut a fi eficient. Am trecut pe lângă o chicinetă. Halbe de bere, farfurii murdare și o cutie deschisă de fulgi de porumb așezată pe un cântar, pe urmă am luat-o la stânga, pe un culoar scurt, care ducea pe lângă o baie în care nici măcar n-ar fi avut loc să facă pipi un șoarece, pe lângă fotografia înrămată a unui far pe un țărm

stâncos (fărămele pe care ni le amintim, fărămele pe care le uităm), către dormitor. Templeton era acolo, bineînțeles, înțolit în hainele sale de protecție portocalii, cu o mână odihnindu-se cu încredere pe patul puștii sale Beretta Puise 38A, care îi atârna pe șold, și a făcut semn către mine, apoi către pat.

Uneori sunt un pește din adâncuri.

Uneori sunt un sălbatic.

– Facem încă teste de rezonanță magnetică și epidemiologice pe ăștia doi, mi-a explicat Templeton, arătând din nou către pat, dar sunt aproape sigur că vietatea e din zonă.

Ochii săi cenușii m-au cercetat cu prudență, cu luminile din interiorul glugii strălucind cu putere astfel încât i-am văzut chipul prin abur, fără nici o problemă.

– Mă gândesc că vreunul dintre ei, probabil femeia de colo, a cules-o de la un purtător neidentificat, și a rămas în stare latentă în ultimele câteva săptămâni. Bănuim că mecanismul de declanșare a fost viral. S-ar putea ca ea să fi răcit. Corona e întotdeauna un catalizator bun.

Am tras adânc aer în piept și am tușit. Pe urmă am râgait din nou și am privit o clipă la tavan.

– Haide, Deet, am nevoie de tine treaz acum. Nu ești beat, nu? Fennimore zicea...

– Nu sunt beat, am răspuns, și nici nu eram, nu încă. Nu mai băusem nimic de aproape șase luni, dar, hei, vestea bună era că seceta se sfârșea.

– Grozav! s-a entuziasmat Templeton. E chiar al naibii de bine. Este exact ceea ce voiam să aud.

Mi-am întors privirea către pat.

– Așadar, când ai de gând să-mi spui ce este atât de deosebit acum? După cum vorbea Sarah, mi-am imaginat că ați pierdut deja o clădire întreagă.

– Ceea ce e atât de deosebit, Deet, este că încă sunt conștienți, amândoi. Testele inițiale au ieșit destul de bine. Alfa, beta și delta sunt în ordine. Undele teta slăbesc, dar

tipii de la neurologie spun că sunt încă destul de sincronice ca să poată fi considerate coerente.

Temp continua să vorbească, dar nu l-am mai ascultat și m-am forțat să mă uit lung, atent, către pat. Uneori sunt un pește din adâncuri.

Ochiul stâng al femeii era încă intact, deschis foarte larg și ud de lacrimi, cu irisul albastru strălucind ca o zi de Crăciun, și mi-am dat seama că mă privea.

– E pur, a spus Templeton, aplecându-se mai aproape de pat, mai mult de nouăzeci la sută specia Lealaps. Mă scoate din minți de ce creierii lor nu s-au făcut până acum supă.

– Voi avea nevoie de o injecție, am mormăit, vorbind mecanic, cu o parte din mine încă prezentă, să meargă mersul și să vorbească vorbitul, iar o alta pregătindu-se să facă un salt, fiindcă singura ieșire din această văgăună era drept înainte.

O foarte mică, nesimțitoare parte din mine nu era pierdută în acel ochi albastru, rugător.

– Doisprezece și jumătate, maxim, în regulă. Și nu rahatul ăla australian mult trâmbițat pe care mi l-ai dat la Boston. Nu vreau să simt nimic când intru acolo, în afară de creatură, pricepi?

– Desigur, a încuviințat Templeton, zâmbind ca un copoi.

– Vorbesc serios. Orice le trece prin cap acum, nu vreau să aud. Nu vreau nici măcar să arunc o privire, să aud nici o șoaptă.

– Hei, tu comanzi, Deet.

– Rahat, am răspuns. Nu mă pupa în fund, dă-mi doar injecția.

A făcut semn către un medic și în alte câteva minute drogurile mă purtau cântând către acea conductă elicoidală, neagră ca abanosul. Drumul Epuratorilor, Scara Persefonei, Bivolul Alb. Sau cum naiba vrei să-i spui, mie mi-e totuna, începeam să transpir și încercam să mă mai uit, pentru ultima oară, pe lista de proceduri. Templeton m-a bătut pe

spate, așa cum făcea întotdeauna când stăteam acolo, la un pas. Am rostit o rugăciune mută, către orice ar fi putut asculta, ca într-o zi hoitul lui să putrezească în mijlocul arcnei invizibile a Agenției. Apoi am îngenuncheat la marginea patului și am trecut la treabă.

Sarah a trimis gorilele, întocmai cum a spus, dar eu m-am furișat prin spate și, din fericire, nu găsise de cuviință să pună nici unul dintre oamenii lui Temp să pândească toate ieșirile hotelului. Poate că Sarah n-a putut trimite atâtea trupuri calde jos, pe Columbus. Poate că Temp avea în minte lucruri mai mărețe. Am luat un taxi, care m-a dus tocmai până la ruinele de pe Bulevardul York. Șoferul vietnamez n-a vrut să se apropie dincolo de Strada Trei de Podul Queensboro, dar i-am strecurat cinci sute și a găsit pe undeva puțin mai mult curaj. M-a lăsat la colțul Străzii Doi cu Strada Șaizeci și Unu Est, și-a făcut cruce de două ori și a plecat, săltând fără să-i pese peste gunoaie și peste asfaltul care se dezintegra. L-am privit plecând, simțindu-mă mai singur decât m-aș fi așteptat. Deasupra, cerul Manhattanului avea culoarea zerului și a noroiului și mi-am dorit în treacăt, fără rost, să fi adus cu mine o armă. Samsonul L4 Enforcer de 9 mm pe care-l cumpărasem de la o casă de amanet din Hollywood, cu aproape patru ani în urmă, era la hotel, ascuns într-un compartiment încuiat al valizei mele. Dar știam că aș fi fost într-o situație mult mai proastă dacă aș fi fost prins trecând baricadele fără pașaport, având la mine o armă neînmatriculată - încă un pretext cusut cu ață albă pentru poliția municipală să boxeze câteva runde cu fața mea, în timp ce așteptau să le vină documentele și să-mi verifice povestea despre Agenție.

Am pornit către nord, cu zăpada gri-albăstruie scârțâindu-mi sub ghetе, cu gulerul hainei ridicat pentru a mă feri de vântul ce șuiera printre clădirile goale, arse din temelii. Am

auzit că paza era slabă în zona de la intrarea pe strada Șaizeci și Trei. S-ar putea să am noroc. Mi s-a mai întâmplat.

– Da, dar ce anume credeai că vei găsi pe insulă? m-a întrebat Buddhadev Krishnamurthy, când m-a intervievat pentru cea de-a doua sa carte despre tehnosamanism și postumanismul de pe Roosevelt, cea pentru care a primit premiul Pulitzer.

– Piese lipsă, probabil. Îmi urmam doar flerul. Fata Miyake și-a făcut apariția în timpul contactului.

– Dar să mergi singur pe insulă n-a fost prea mult? Vreau să spun, dacă îl urai pe Templeton și Agenția atât de mult, de ce să-ți pui pielea la bătaie în felul ăsta?

– Vechi obiceiuri, am răspuns, sorbind din tequila și încercând din răspuțeri să-mi amintesc cât mi-a luat să reușesc să trec de gârzi și să-mi croiesc drum în sus, pe pod. Vechi obiceiuri și vise urâte, am adăugat. Dar n-am spus niciodată că o făceam pentru Agenție.

Știam că-i spuneam mai mult decât avusesem de gând. Oricum, nu conta. Nici unul dintre interviurile mele nu a reușit să treacă de cenzură și să vadă lumina tiparului.

Am ținut-o pe benzile din mijloc, exceptând două cazuri, când harababura de automobile și mașini de poliție avariate, ruginite și carbonizate m-a obligat să merg pe marginile podului. Canalul de Vest sclipea întunecat, cu reflexe de curcubeu sub norii de sfârșit de februarie, un milion de culori schimbătoare ce dansau alene pe luciul uleios al râului. Vântul țipa printre grinzile cu console ale podului, ca niște sirene furioase ce-mi anunțau trecerea frauduloasă oricui voia să asculte. Așteptam întruna sunetul rotoarelor de elicopter sau al vreunei patrule terestre, în drumul de întoarcere de la Queens, așteptam să-mi curme calea glonțul vreunui trăgător de elită. Poate că, în sinea mea, asta îmi doream.

La capătul celălalt, am găsit scările de acces care duceau jos, pe insulă, exact în locul în care persoana mea de contact

de la Străzi și Salubritate spusese că se află. M-am uitat la ceas. Era douăsprezece fără cinci.

– Îmi povestești despre vise, domnule Paine? m-a întrebat Krishnamurthy, după ce mi-a mai comandat încă o bere și încă un pahar de tequila.

Glasul său era moale și mătăsos, genul care te seducea, te făcea să lași garda jos suficient cât să poată să arunce pe îndelete o privire prin toate fisurile și ungherele tale murdare.

– Am auzit că o mulțime de epuratori au avut de furcă atunci cu coșmarurile, înainte ca noile filtre de neutralizare să fie disponibile. Rata sinuciderilor a scăzut cu aproape cincizeci la sută de când folosirea lor a devenit obligatorie. Știai asta, domnule Paine?

– Nu. Cred că mi-a scăpat raportul. Sunt cam pe din afară zilele astea.

– Ești un om norocos. Ar trebui să te socotești binecuvântat. Cel puțin ai reușit să scapi teafăr. Cel puțin ai reușit să scapi cu mintea întreagă.

Cred că atunci i-am spus să se ducă dracului. Știu că nu i-am spus despre vise.

– Ce vezi acolo jos, Deet? Senzorii îmi cam joacă feste, a spus Sarah și, în vise, atunci, în ziua aceea, înainte de cipul de argint al tehnicianului, am făcut încă un pas șovăielnic către marginile prăpastiei create de apa fierbinte ce izvora din adâncuri, alături de Marea Culme a lui Caron.

O dără albă de abur sărat se înalță din atmosfera rarefiată a lunii Europa, întunecând orizontul către apus, clocotind în bezna nepăsătoare a spațiului. Știam că nu vreau să privesc din nou peste margine. Fusesem acolo deja de destule ori și era întotdeauna la fel, și mi-am reamintit că nimeni nu pășise vreodată pe Europa, nici o ființă umană, și era doar un vis. Rahat. Auzi la mine. Doar un vis. Iată o contradicție cu care trebuie să conviețuiești.

– Ești pe recepție? a întrebat Sarah. Mă auzi?

Nu i-am răspuns. Gura îmi era prea uscată ca să vorbesc, oasele prea uscate de teamă, îndoială și de aerul deshidratat, ne circula prin casca de la costumul meu de protecție.

– Vreau să confirmi, Deet. Mă auzi?

Gura lui Sakpata, poarta molimei, căscându-se știrbă și insațiabilă în fața mea, largă de aproape nouă kilometri de la un capăt la altul, adâncă de mai mult de opt, de la marginea prăpastiei până jos, la apă. Stăteam lângă centrul unui imens câmp de pete crio-vulcanice, fotografiate pentru prima dată de sonda Galileo, în 1998, în cea de-a cincisprezecea sa călătorie în jurul lui Jupiter. Curenții de convecție au împins crusta, formând gigantice calote de presiune, care în cele din urmă au crăpat și s-au prăbușit sub propria lor greutate, dând la iveală oceanul de dedesubt. Am făcut încă un pas, aproape alunecând pe gheață, și m-am întrebat cât de departe eram de locul unde aterizase IcePIC.

– Deet, ești pe recepție? Crezi în păcat, Deet?

Țipenie de om sau fiară

Doar gheața necuprinsă¹

Sarah își pune jos ceașca de cafea și mă privește din partea cealaltă a apartamentului nostru de pe Cahuenga. Ochii ei sunt încă ochii ei, plini de nerăbdare și de secrete. Întinde mâna după o țigară și îmi doresc ca scena să nu fie un vis, să mă pot întoarce acolo și s-o iau de la început. Dimineața însorită la Los Angeles. Sarah, fără veșminte, doar în sutien și chiloți, iar eu cuibărit încă în locul cald pe care l-a lăsat în așternuturi. Să mă întorc și să schimb cuvintele. Să schimb fiecare zi blestemată care a intervenit între acum și atunci.

¹ Samuel Taylor Coleridge (1772-1834), *The Rime of the Ancient Mariner* (Balada bătrânului marinar). (n. tr.)

– Vor să afle răspunsul până mâine dimineată, spune și își aprinde țigara.

Fumul atârână ca o plasă pentru păr în jurul chipului ei.

– Spune-le că ai nevoie de mai mult timp. Că trebuie să te gândești.

– E vorba despre nenorocita de Agenție, insistă și scutură din cap. Nu poți să le ceri mai mult timp. Lor nu le ceri nimic.

– Nu știu ce vrei să spun, Sarah.

– E tot ce mi-am dorit din totdeauna, spune și scutură scrumul într-o cutie goală de suc.

Dintre coastele ei soarele

Mijea ca printre gratii?¹

Am mai făcut un pas către abis și mi-am dorit să se termine și să mă trezesc. Dacă aș putea să mă trezesc, n-ar trebui să văd. Dacă aș putea să mă trezesc, m-ar aștepta o sticlă de scotch, de whisky sau de tequila, o gură de ceva care să-mi astâmpere setea. Soarele răsărea în spatele meu, un obiect palid, îndepărtat printre stele și comlinkul îmi bâzâia și îmi pârlâia în urechi.

– Dacă asta îți dorești, acceptă, spun, același lucru pe care îl spun mereu, aceleași cuvinte pe care nu pot niciodată să le retrag. N-am să-ți stau în cale.

Îmi dădeam seama că era ultimul lucru pe care voia să-l audă. Sfârșit. Cortina cade și toată lumea face o plecăciune. A doua zi, miercuri, o conduc cu mașina la Aeroportul Internațional Los Angeles 1, să ia cursa următoare către D.C. Suntem mai singuri ca niciodată.

Ronnie și-a folosit propriul sânge ca să scrie aceste cinci cuvinte pe peretele camerei sale, în La Casa, în noaptea când s-a sinucis.

¹ Coleridge, *The Rime of the Ancient Mariner*. (n. tr.)

Ghetele mele n-au lăsat nici o urmă pe gheața lunecoasă, albă-albăstruie. Doar câțiva pași și voi sta în sfârșit pe margine, pășind cu grijă pe platforma largă, formată de un bloc unghiular neregulat, aruncat la câțiva metri deasupra prăpastiei. Aburul constant erodase de mult marginile platformei, netezindu-le. În cele din urmă, avea să se topească, desprinzându-se, tăiată la bază de anii de căldură și vapori de apă și se va prăbuși în abisul involburat. Am tras adânc în piept aerul uscat, stătut, din interiorul căștii mele de protecție și am aruncat o privire în gâtlejul lui Sakpata.

– Spune-mi ce naiba ne-am așteptat să găsim acolo, Deet? m-a întrebat Ronnie. Ce-am crezut că va fi? Omuleți cărunți, având răspunsuri la toate misterele universului, dispuși să ne asculte întrebările? Câteva extremofile benigne, agățate cu încăpățănare de fundul unei mări lipsite de viață? Nu-mi mai amintesc. Încerc, dar nu reușesc. Stau noaptea trează, încercând să-mi amintesc.

– Nu cred că are prea mare importanță, i-am răspuns, iar ea a început din nou să plângă.

– Ne aștepta, Deet, a suspinat ea. Ne-a așteptat tot timpul, un milion de ani blestemați, singur acolo, în întuneric. Știa că vom veni, mai devreme sau mai târziu.

Sarah stătea pe gheața din spatele meu, goală, cu vântul sfâșiindu-i pielea de plastic.

– De ce vii întruna aici? m-a întrebat. Ce crezi că vei găsi?

– De ce mă urmărești întruna?

– Ți-ai închis comlinkurile. Nu primeam nici un semnal. Nu prea mi-ai dat de ales.

M-am răsucit ca s-o privesc, întorcând spatele prăpastiei, dar vântul o desfăcuse deja și îi împrăștiase piesele peste câmp. Suntem mai singuri ca niciodată.

Apoi sunt în conductă, alunecând pe Drumul Epuratorului, fără nici o frecare, fără nici un obstacol, gonind deasupra lunii înghețate, așteptând acel moment orbitor, scânteietor, de perfectă agonie, când mintea mea întâlnește cealaltă

minte. Clipa când încearcă să se ascundă, încearcă să se retragă, iar eu sap, mă agăț și o trag țipând în lumină. Aud bâzâitul mașinărilor și aparatelor nevăzute de afară și încerc să țin pasul cu mine, să țin pasul cu el.

Stau singur pe marginea gurii lui Sakpata, acolo unde nici un om n-a stat vreodată, la piciorul patului de pe Columbus, în holul aeroportului, luându-mi rămas-bun de la Sarah. Am la mine toate aparatele de filmat, toate instrumentele, fiindcă voi avea nevoie de ele mai târziu, când vârtejul se sfârșește și sunt beat și nu-mi mai rămâne nimic în afară de alergătură.

Când nu mai am nimic de făcut decât să găsesc purtătorul, să trag un glonte sau două în capul lui sau al ei.

Să tai coarda. Să-i desfac capetele.

– Crezi în păcat, Deet?

În locul crucii, albatrosul¹...

– E doar o întrebare. Nu încerca să o transformi în ceva mai mult.

– Mă auzi? întrebă Sarah din nou. Global nu te poate localiza.

Mai fac încă un pas spre prăpastia care se sfârșește, la câțiva metri distanță. Cerul e abur, stele și noapte infinită.

Am mers pe Drumul de Est, la nord de Strada Principală, înaintând cât de repede îmi permiteau zăpada, gheața neagră și dărâmurile împrăstiate pe drum. Am trecut prin canioane dărăpănite de cărămizi și oțel, de ferestre sparte și beton gri, printre ruinele zdrențuite ale debandadei rămase după ce autoritățile federale au renunțat definitiv la Insula Roosevelt, au construit baricade înalte și s-au spălat pe mâini în privința aceluia loc. Am stat cu ochii la drumul ce se așternea la picioarele mele, dar îi simțeam privindu-mă, urmărindu-mă, întrebându-se dacă eram unul care le putea face necazuri sau doar un nebun care și-o caută cu

¹ Coleridge, *The Rime of the Ancient Mariner*. (n. tr.)

lumânarea. Aș fi putut fi și una, și alta. În zăpadă și în noroiul înghețat, ici și colo, erau urme, unele dintre ele mai omenеști decât altele.

Lângă locul sălbatic care fusese cândva Parcul Blackwell, am auzit ceva strigând în partea cealaltă a insulei. Era un sunet singuratic, înfricoșat și am început să merg puțin mai repede.

M-am întrebat dacă Sarah ar încerca să trimită o echipă de recuperare după mine, dacă făcea pe supărata cu Templeton și cu băieții fiindcă m-au lăsat să spăl putina. M-am întrebat dacă Temp mă socotea deja printre morți și dacă își făcea reproșuri fiindcă nu m-a pus sub supraveghere, încercând să-mi dau seama cum naiba avea de gând să le prezinte întreaga situație ticăloșilor de la Washington.

Mi-a luat aproape o oră să ajung la capătul de nord al insulei și la cadavrul carbonizat, prefăcut în ruine, al Spitalului Coler Goldwater. Miliția rebelă de anarhiști genetici, adunată în Manhattan în toamna lui șaizeci și nouă sub comanda unei foste vedete schizofrenice de cinema, care își spunea Circe Nouăsprezece, a revendicat vechiul spital drept sediu. Când armata a hotărât să înceapă să tragă asupra lor, Coler a fost lovit în plin de un mortier, Circe Nouăsprezece a fost ucisă de un trăgător de elită, dar au rămas o grămadă de ciudați care să-i ia locul, cum s-ar zice.

Sub cerul de zloată al lui februarie, spitalul arăta la fel de mort ca a doua zi de după Apocalipsă. Am încercat să nu mă gândesc la germenе, la toate lucrurile pe care le văzusem și le auzisem în ziua precedentă, la ceea ce simțeam, la șuvoiul disperat de amenințări, promisiuni și rugăciuni pe care mi le-a scuiptat creatura, când, în sfârșit, am ajuns la capătul pâlpâitoarei conducte de eter și am început dansul.

Înăuntru, spitalul duhnea ca o grădină zoologică uitată, pe moarte, dar cel puțin eram ferit de bătaia vântului. Fața și mâinile îmi amortiseră. Ce părere ar avea Agenția despre un epurator fără degete? Oare m-ar arunca pe grămada de

rebuturi sau mi-ar da un set nou, strălucitor, de mâini făcute în Osaka, mai bune decât cele originale? Poate mi-ar aplica puțină magie biomecanică, așa cum au făcut cu Sarah? Am înaintat pe un coridor lung de la parter, trecând de uși și de rame fără uși, pe lângă încăperi negre ca smoala și încăperi în clar-obscur în care domnea jocul amețitor al umbrelor și al luminii, până ce am ajuns la un șir de ascensoare. Toate ușile fuseseră blocate, mai mult sau mai puțin deschise până la un punct, dezvăluind privirii cabine pline de praf, motoare și cabluri ruginite. Am rămas acolo o vreme, în timp ce începeam să simt furnicăături în degete și pe buze, dezghețul încet, însoțit de înțepături, și am ascultat șoaptele clădirii în jurul meu.

– Sunt cu toții animale, spusese batjocoritor Sarah, cu o zi înainte.

Dar nu erau, bineînțeles, nu mai mult decât era ea cu adevărat o mașină. Știam că Sarah era destul de isteasă să vadă adevărul, chiar înainte ca ei să-i vâre toate acele componente în cap. Chiar dacă nu putea s-o recunoască față de sine sau față de oricine altcineva. Cyborgii și mutanții erau pur și simplu poli opuși în cadrul aceleiași revolte împotriva cărnii - pion negru, pion alb - nord și sud, pe același drum post-revoluționar sinuos. Pentru mine nu conta prea mult. Dar stând aici, cu răsufarea înghețată și cu simțurile revenindu-mi încetul cu încetul în mâini, aroganța ei mă irita mai mult decât de obicei. Aproape că puteam spune că diferența cea mai mare între Sarah și ceea ce mă aștepta în spitalul bombardat, în acea după-amiază - poate singura diferență care conta cu adevărat - era că bărbații și femeile de la putere găsiseră un rost pentru cei ca ea, în timp ce mutanții și retardații genetic nu fuseseră niciodată pentru ei altceva decât o pacoste. Situația ar fi putu să evolueze altfel. Încă s-ar fi putut.

Lângă ascensoare se afla o casă a scărilor și am urcat la etajul al treilea. Nu mă gândisem să aduc cu mine o lanternă,

așa că am mers pe lângă pereți, găsim-mi drumul pe pipăite prin întuneric, împiedicându-mă de mai multe ori atunci când picioarele mele întâlneau bucăți de zidărie căzute de undeva de deasupra.

La etajul al treilea, mă aștepta copilul.

– Ce cauți aici? s-a răstît la mine, clipind din ochii galbeni, de pasăre de pradă.

Era gol, cu pielea ascunsă sub o haină de blană galben-maronie.

– Cine ești? l-am întrebat.

– Manticora mi-a spus că vii. Te-a văzut pe pod. Ce vrei?

– Caut o fată pe nume Jet.

Copilul a răs, un răs ciudat, cu sughițuri, și și-a dat ochii peste cap. S-a aplecat, privindu-mă atent, așteptând, și pupilele verticale ale acelor ochi mari, aurii, s-au dilatat ușor.

– Nu e nici o fată pe-aici, domnule, a chicotit el. Nu mai este. Ai luat-o razna sau ce?

– E cineva pe-aici pe nume Jet? Am venit cale lungă să vorbesc cu ea.

– Ai o armă, cumva? a întrebat. Ai cuțit?

– Nu, am răspuns. N-am. Vreau doar să discut.

– Ai venit în Orașul Mutanților fără armă sau fără cuțit? Atunci trebuie să ai ceva curaj, domnule. Trebuie să ai testicule mari cât pumnul meu - și a ridicat un pumn încheștat, ca să pot vedea exact la ce se referea. Sau poate nu vrei să trăiești atât de mult.

– Poate, am răspuns.

– Carnea se găsește rar în perioada asta a anului, a chicotit băiatul și apoi și-a lins buzele subțiri, ca abanosul.

Jos, la capătul celălalt al coridorului, s-a auzit un mârâit slab și băiatul s-a uitat peste umăr, apoi iar la mine. Zâmbea, un zâmbet aspru, care nu era nici crud, nici blând, dând la iveală vârfurile ascuțite ale caninilor și incisivilor. Părea dezamăgit.

– Toate la timpul lor, a spus, și m-a luat de mână.

– Toate la timpul lor, și l-am lăsat să mă conducă înspre umbrele înflăcărate ghemuite la capătul celălalt al coridorului.

Spre sfârșitul cărții sale, Emmanuel Weatherby-Jones scrie: „Calamitățile au urmat una după alta. Întoarcerea sondei IcePIC poate fi considerată cea mai gravă înfrângere a omenirii. De multe milenii, ne întrebăm dacă suntem singuri în univers. Într-adevăr, această întrebare a constituit o mare parte din substanța fundamentală a religiilor lumii. Dar, când în sfârșit i-am găsit răspunsul, o dată pentru totdeauna, am fost obligați să acceptăm că am avut mai multă alinare în fosta, dispăruta noastră ignoranță.”

Suntem mai singuri ca niciodată. Ronnie a înțeles bine.

După ce m-am îndepărtat de contact, după ce tehnicienii au reușit să izoleze bine semnalul creaturii, când undele de securizare șuierau nebunește, lovindu-se de zidurile în descompunere ale dormitorului de pe Columbus și unul dintre medici îmi administrase un întăritor ca să-mi limpezească mintea și să mă ajute să mă odihnesc pe drumul de întoarcere, m-am așezat pe podea și am plâns.

Nimic neobișnuit. Am plâns aproape de fiecare dată. Cel puțin n-am vomitat.

– Bine lucrat, a spus Templeton și a așezat o mână grea, înmănușată, pe umărul meu.

– Lua-te-ar dracu! I-am auzit. Îi auzeam pe amândoi, ticălosule.

– Am făcut ce-am putut, Deet. Aș fi putut să te umplu de morfină în așa hal încât să dai ortul popii.

– O, Doamne. O, Iisuse Hristoase, am oftat ca o babă, gâfâind, cu inima gonind în cercuri tot mai mici, pusă pe jar de siringa mare, plină de sintetadrină, pe care medicul mi-o pompase în brațul stâng. Omoar-o, Temp! Omoar-o chiar în secunda asta blestemată.

– Trebuie să respectăm protocolul, a răspuns el cu calm, privind în jos, la masa contorsionată de oase, carne și protoplasma de pe pat.

Un lujer sângeriu a alunecat din locul unde fusese gura omului și a început să scormonească insistent în somiera desfundată.

– Doar până ce te interogăm și suntem siguri că staza se menține, pe urmă îi anihilăm semnele vitale.

– La dracu', am spus și am întins mâna după Beretta, smulgând pistolul din curelele prinse cu scai ale tocului, cu destula forță, astfel că Temp aproape a căzut peste mine.

L-am împins la o parte și am îndreptat pistolul către chestia de pe pat.

– Deet, nici să nu-ți treacă prin minte să apeși pe trăgaci!

– Poți să te duci direct la dracu', am șoptit, gândindu-mă la Templeton, la toată blestemata de Agenție, la gemeni și la acel singur ochi albastru, dureros, care încă mă privea.

Am apăsat pe trăgaci, golind toate cartușele în puținul care mai rămăsese din craniile umflate ale bărbatului și ale femeii, sperând că va fi îndeajuns.

Apoi cineva a înhățat arma, și i-am lăsat să mi-o ia.

– Idiot nenorocit, a mârâit Temp. Bastard prost și blestemat. De îndată ce misiunea asta se încheie, ești concediat. Mă înțelegi, Deet? S-a zis cu tine!

– Îhî, am răspuns și m-am așezat înapoi pe podea.

În liniștea ce s-a așternut după bubuitul armei, undele de izolare șuierau, urechile îmi sunau și ceața s-a așternut asupra mea ca un giulgiu.

Cel puțin așa îmi place să susțin că a decurs totul. Târziu, în noapte, când nu pot să dorm, când pastilele și băutura nu-mi sunt de ajuns, îmi place să-mi imaginez că a existat un moment unic în viața mea irosită, de rahat, când am făcut ceea ce trebuia.

Cât despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, sunt sigur că cineva a scris deja asta undeva. Nu va trebui s-o mai fac încă o dată.

În cămăruța dezordonată de la capătul coridorului de la etajul trei, femeia cu chip de pisică și urechi nervoase, care se mișcau spasmodic, stătea lângă o gaură care fusese o fereastră înainte de mortiere. Nu se zărea altă lumină, în afară de soarele palid al iernii. Băiatul stătea la picioarele ei și nu și-a dezlipit nici o clipă ochii de la mine. Femeia - dacă avea un nume, nu l-am aflat niciodată - s-a uitat la mine o singură dată, când am intrat în cameră. Focul din ochii ei mi-a risipit orice urmă de hotărâre îmi mai rămăsese și m-am bucurat când și-a întors din nou privirea către gaura din zid și s-a uitat lung către nord, peste râu, către rafinările Astoria.

Mi-a spus că fata plecase cu o săptămână înainte. N-avea idee unde ar fi putut pleca Jet Miyake.

- Uneori aduce mâncare și medicamente, a spus femeia, confirmând ceea ce bănuiam deja.

Pe atunci, existau o sumedenie de oameni dornici să riște închisoarea sau moartea pentru a aduce provizii pe Insula Roosevelt. Poate că mai există și acum. N-aș putea spune.

- Îmi pare rău pentru părinții ei.

- S-a întâmplat repede, am mințit. N-au suferit.

- Miroși a moarte, domnule Paine, a spus femeia, dilatându-și ușor nările.

Băiatul de la picioarele ei a râs și s-a strâns în brațe, legănându-se de pe o parte pe alta.

- Cred că te urmărește. Cred că vestești moartea.

- Da, uneori și eu cred același lucru despre mine.

- Vânezi extraterestrii? a tors ea.

- E un fel de-a privi lucrurile.

– E o ironie a soartei, nu crezi? Lumea noastră murea. Noi am otrăvit-o și apoi am început să căutăm viață în altă parte. Crezi că am găsit ceea ce căutam, domnule Paine?

– Nu. Nu cred că vom găsi vreodată.

– Întoarce-te în oraș, domnule Paine. Pleacă! Nu vei fi în siguranță după apusul soarelui. Unii dintre noi sunt lihniți. Unii dintre copiii noștri mor de foame.

I-am mulțumit și am părăsit încăperea. Băiatul s-a luat după mine până la scări, apoi s-a oprit și a rămas chicotind de unul singur, cu râsu-i râsunând pe casa scărilor, în timp ce eu înaintam, treaptă cu treaptă, orbește, prin întunericul nesigur. Mi-am refăcut drumul către stradă, mergând pe Strada Principală către est, pe lângă locuri sălbatice, printre canioane și nu am privit înapoi până ce nu m-am aflat din nou pe pod.

Am găsit-o pe Jet Miyake în Cartierul chinezesc, două zile mai târziu, ascunzându-se în pivnița Societății Budiste de Magnifică Iluminare de pe Strada Madison. Agenția avea dosare despre preoții de aici, demonstrând un lung istoric al sentimentului pro-mutanți. Jet Miyake a fugit, căci ei fug întotdeauna dacă pot, iar eu am urmărit-o, pe Aleea Mecanicilor, peste Henry și, în sfârșit, am ajuns-o din urmă într-o piață de pește de pe East Broadway, de sub vechiul Pod Manhattan. A încercat să-și piardă urma în labirintul de chioșcuri, printre maldărele scânteietoare de caracatițe și calmari, ȕipari, ton și cod, așezați pe munți de gheață zdrobită. S-a îndreptat către o ușă lăaturalnică și aproape a reușit, dar a alunecat pe podeaua udă de beton și s-a rășchirat cât era de mare, împrăștiind tăitei uscați și cutii cu supă de pui. Nu-mi amintesc de fapt toate aceste detalii, doar fata și mirosul de ulei de pește, zăngănitul conservelor pe ciment, ȕipetele furioase, speriate ale vânzătorilor și ale clienților. Dar detaliile, caracatița și tăiteii uscați, nu știu. Cred că încerc să uit că nu e doar imaginație, că s-a

întâmplat cu adevărat, că nu inventez totul. Că am jucat fiecare scenă.

Uneori.

Uneori sunt un sălbatic.

Am ținut lipită țeava pistolului de tâmpla ei în timp ce am pornit scannerul. A scrâșnit din dinți și m-a privit în tăcere. Mașina a citit-o murdară ca zăpada cenușie a New Yorkului, deși nu aveam nevoie de luminița roșie, pâlpâitoare de pe genetigraf ca să știu asta. Suferea, așa cum doar persoanele infectate de mult timp puteau suferi. Vedeam în ochii ei, în sudoarea ce îi șiroia pe față, în nuanța ușor albăstruie a buzelor. Era probabil contaminată de luni de zile. Știam că ar fi un miracol să nu fi infectat pe nimeni în afară de părinții ei. I-am arătat monitorul genetigrafului și i-am spus ce însemna și ce trebuia să fac în continuare.

– N-o poți opri, a spus, afișând un zâmbet amar, pierit. Indiferent câți oameni omori, e prea târziu. A fost prea târziu de la bun început.

– Îmi pare rău, am răspuns, fie că era adevărat, fie că nu, și am apăsât pe trăgaci. Pistolul de 9 mm a bubuit ca un tunet într-o sticlă și, dintr-o dată, Jen nu mai era problema mea. Dintr-odată era doar un cadavru pentru măturători.

Am devenit un narator pe care nu te poți bizui. Poate că am fost tot timpul un narator pe care nu te poți bizui. Așa cum am fost un laș și un ipocrit tot timpul. Lucrurile pe care am prefera să ni le amintim, lucrurile pe care alegem să le uităm. Cum spune o vorbă veche, e doar un film.

N-am omorât-o pe Jen Miyake.

– N-o poți opri, a spus. (Partea asta e adevărată.) Indiferent câți oameni omori, e prea târziu. A fost prea târziu de la bun început.

– Îmi pare rău.

– Noi am adus-o aici. Noi am poftit-o înăuntru și îi place. Are de gând să rămână.

A zâmbit, într-adevăr, dar a fost un zâmbet satisfăcut, tainic. Am făcut un pas înapoi și am coborât țeava pistolului. Apăsarea îi lăsase o urmă slabă, circulară, pe piele.

– Te rog, dă-te la o parte, domnule Paine, a spus Sarah, iar când m-am întors, stătea acolo, la doar câțiva metri în spatele meu, îndreptând un Glock negru ca tăciunele, ridicol de mic, către fată.

A tras de două ori și a așteptat până ce trupul a încetat să se miște spasmodic, apoi a înfipt un al treilea glonte în capul lui Jet Miyake, doar ca să fie sigură. Sarah a dus întotdeauna lucrurile până la capăt.

– Templeton s-a gândit că s-ar putea să-ți pierzi curajul, m-a lămurit și a trecut pe lângă mine, îngenunchind să examineze cadavrul. Știi că asta înseamnă că vei fi probabil suspendat.

– Avea dreptate, nu-i așa? am bâiguit. Mai devreme sau mai târziu, vom pierde controlul.

Și, pentru o clipă, mi-a trecut prin minte să trag câteva focuri în capul lui Sarah, să apăs pe trăgaci, împrăștiind creieri, sânge și silicon pe toată podeaua pieței de pește. Poate că ar fi fost o eutanasiu. Dar cred că n-o iubeam chiar atât de mult cum crezusem întotdeauna. În plus, probabil că Agenția nu ar fi făcut decât să culeagă bucățile și s-o asambleze la loc.

– Câte o zi, pe rând, domnule Paine. E singurul mod de a rămâne întreg la minte. Câte o zi, pe rând.

– Fără trecut, fără viitor.

– Dacă așa vrei să privești problema.

S-a ridicat și a întins o mână. Am scos lama de cartușe din pistol și i-am dat arma și munițiile. Mi-am scos genetigraful de la centură, iar ea l-a luat și pe acesta.

– Vom trimite pe cineva la hotel după restul echipamentului. Te rog să pregătești totul. Ai bilet de întoarcere la Los Angeles.

– Da, am repetat. Am bilet de întoarcere la Los Angeles.

– Ai rezistat cu mult mai mult decât am crezut.

Și am lăsat-o acolo, deasupra trupului fetei, anunțând moartea, ordonând să vină echipa de măturători. În ziua următoare, am zburat înapoi la Los Angeles și am căutat un bar unde eram destul de sigur că nu mă va recunoaște nimeni. Am început cu tequila, am trecut la whisky și m-am trezit două zile mai târziu, cu fața în nisipul din Malibu, bolnav ca un câine. Soarele apunea, pregătind o furtună de foc la orizont, iar eu am privit stelele ieșind deasupra mării. Un meteor a străfulgerat cerul și a dispărut. Mi-a trebuit o clipă să găsesc planeta Jupiter, Stăpânul Cerurilor, cel ce adună norii, abia puțin mai mare decât o gămălie lângă lună.